

STOPY

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Autor: Daniel Horák, 5 let

🔊 OTÁZKA Z LITURGIE: ZPĚV HOLDU A SLÁVY

🔊 ŠŤASTNÉ MANŽELSTVÍ PODLE KOPECKÝCH A PŠENÍČKOVÝCH

🔊 ROZHOVOR S JOSEFEM KRUPÍČKOU

🔊 SVĚCENÍ KAPLE V RYMÁNÍ DNE

18. 5. 1924

🔊 SVATÝ, KTERÝ MĚ ZAUJAL: CTIHODNÝ VAVŘINEC OD VZKŘÍŠENÍ

🔊 OBLÍBENÁ MODLITBA A RECEPT EGY NOVÁKOVÉ

🔊 BŮH V MÉM ŽIVOTĚ PODLE JANA KREJČÍHO

ZÁŘÍ 2017

OTÁZKA Z LITURGIE

Zpěv holdu a slávy

Apoštol Pavel vyznával moc a milosrdenství Ježíše Krista slovem Kyrios – Pán. Mnoho starých předkřesťanských kultů volalo k božstvu, které považovali za hlavní, tímto oslovením. Volání Pane, Pane, je tedy spíše holdem. Při tom holdu si však uvědomujeme nejen velikost, moc a sílu svého Pána, ale současně i svou hříšnost, k níž jsme se právě přiznali. Onen veliký Kyrios, onen náš Pán, je nekonečně daleko od nás svou dokonalostí, je nám však blízko svým milosrdenstvím, které dal najevo, když v lidské přirozenosti byl na zemi mezi svými pozemskými bratřími. Svým voláním ho uznáváme za Pána tím, že k holdu připojujeme: smiluj se nad námi. Připojujeme i to, že doufáme v jeho milosrdenství. Protože jde v podstatě o oslavný prvek, má se Kyrie zpívat. Vždyť tak vyjádříme naléhavěji oslavu i prosbu. Svým duchem je Kyrie jakýmsi adventním voláním, kterým voláme po Pánu, v duchu biblického: „Přijď, Pane Ježíši, Maran Atha!“ Volání po příchodu

Mesiáše se splnilo. Přišel jako dítě v Betlémě, přijde jako soudce na konci věků. Ti, kteří jeho příchod očekávali a jeho druhý příchod dosud čekají, volají radostně: Sláva na výsostech Bohu.

Tento starobylý chvalozpěv nebyl ve starověku často užíván. Zhruba v dnešní podobě je znám už od čtvrtého století. Zpíval jej však častěji jen papež, případně biskupové. Prostý kněz jej mohl zanotovat jen o své primici a pak o velikonocích. Až během středověku se ho začalo užívat častěji, nyní se jeho užití opět omezilo jen na neděle kromě postu a adventu a na slavnosti a svátky. Chvalozpěv sestává ze tří částí. V první je spojena Boží sláva s osudem lidí. Ano, je třeba Bohu vzdávat slávu, nelze však zapomínat na to, že my, lid Boží, žijeme na zemi. A jestliže při zrození Kristově byl vyhlášován pokoj mezi lidmi, pak nám jej a úsilí o něj připomíná i tento zpěv. Druhá část chvalozpěvu překypuje oslavou Boha. Jako bychom ani nemohli nalézt dost slov a neměli výrazu. Nikdy nebudeme dost schopni vyjádřit slovy Boží slávu a svůj úžas nad

ní. Všimněme si zvláště, proč „vzdáváme díky“. Není to pro nic jiného, než pro velikost Boží slávy. Vžijme se v tento postoj! Chválit Boha, děkovat mu pro něho samého, pro jeho dobrotu, pro jeho milosrdenství, pro jeho slávu.

Třetí část oslavuje Nejsvětější Trojici. Hlavně však obrací pozornost k Ježíši Kristu. Je krásným chvalozpěvem na našeho Pána, je slavnostním vyjádřením našeho postoje k němu.

P. Jan Dlouhý

RECEPT NA ŠTASTNÉ MANŽELSTVÍ

**Veronika a Ondřej
Kopeckých, Bratřínov
manželé 15 let, pět dcer ve
věku od 13 do 2 let**

„... ale největší z té trojice je láska.“ (1. Kor 13,13)

Lásce se člověk celý život učí, a platí to zejména v manželství. Letos slavíme patnáct let od svatby. Ještě předtím jsme se na to skoro pět let připravovali, poznávali se... Každý pocházíme z odlišných rodin a tím, že jsme se rozhodli pro společný život, jsme se zavázali přijmout toho druhého se vším všudy, se vším, co bylo, i s tím, co přijde. Náš recept na manželské štěstí vychází z manželského slibu, který jsme oba při svatbě přede všemi pronesli. Recept na štěstí v manželství: Muž, žena, láska, úcta, věrnost, odpuštění, Boží požehnání

Přijímáme toho druhého, zachováváme mu lásku, úctu a věrnost, nikdy ho neopustíme, neseme s ním všechno dobré i zlé. A k tomu všemu si vyprošujeme Boží požehnání.

**Pavla a Jiří
Pšeničkovi, Mníšek pod
Brdy
manželé 21 let, dva synové
(15 a 11 let)**

Během psaní tohoto příspěvku jsme se stačili pohádat, třikrát to přepsali a vlastně nic zvláštního nepředkládáme, z čehož plyne, že manželství je věda a dát dohromady pár rad je těžší, než by si jeden myslel.

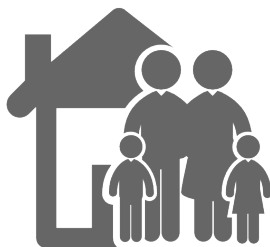
Všechno nebylo vždy snadné, ale s Bohem a velkou dávkou vzájemné tolerance a taky velké dávky humoru jdeme věrně spolu, jak jsme si vzájemně slíbili.

Pavla: Dávám za pravdu moudrým předkům, kteří říkali, že láska prochází žaludkem - mám-li tedy radit, první rada zní: Než začnete řešit něco důležitého, nakrmte svého muže!

Pak se mi taky líbí ta historka „o utažené sklenici“. Muž schválně utáhne všechny zavážené sklenice na maximálně možnou míru, aby byl ženou ctěn a obdivován, že je dokáže otevřít. Rada druhá tedy je: Nechte svému muži dát poznat, že ho potřebujete! A to nejdůležitější nakonec: Vracet se k tomu dobrému a odpouštět to špatné!

Jiří: Jestli si mají manželé vyznávat lásku, tak raději mlčky. Máme vyzkoušeno, že velká slova spíše škodí a tam, kde láska skutečně je, nejsou vůbec třeba. Ale občas nějaká ta květina umí hotové divy. A také doporučuji zapsat si do kalendáře na Googlu všechny svátky a narozeniny, aby nedošlo k „fatálnímu“ opomenutí „klíčové události“.

Hlavně si nenechte radit od ostatních, žijte si svůj život, nemějte přehnané ambice, věřte Bohu a nechte se jím nést na cestě k věčnosti, jako vítr nese malou plachetnici na vlnách rozbouřeným oceánem...

ROZHOVOR

O světle a tmě

mníšeckého kostela

Zkoumal kdy některý farník malé přízemní okénko na kostelní zdi blízko oltáře? Uviděl by temnotu a svítící oči kocoura. Pan Josef Krupička ale toto cenné místo zná.

Jste jedním z mála lidí, kteří navštívili kryptu pod oltářem mníšeckého kostela. Povězte nám o tomto místě víc.

Když půjdete kostelní zahradou dozadu za kostel, u zadní zdi v místě oltáře je v zemi vyzačený rám, kde kdysi vedlo schodiště dolů. Do této hrobky byli uloženi šlechtici Unwerthové z nedalekého zámku, mniši ze Skalky, také jsem tam viděl rakev hraběnky Čejkové. Z boku je tam ale někde malé okénko, kterým se dnes protáhnou snad jen kocouři.

Ale dovolím si ještě malou úvodní poznámku: původně byla hraběnka Čejková a snad i někteří řeholníci z kláštera na Skalce uloženi v kryptě pod kostelíkem Sv. Máří Magdalény na Skalce. Krypta tam byla sice uzavřena – nahlédnout se dalo jen skrz malé okénko nad železnými dveřmi – ale v padesátých letech, kdy by-

la Skalka už opuštěna, se dovnitř vlámali zloději. Tenkrát začalo dolování, vrty a těžba, zloději mumie okradli o šperky a všechno cenné. Když následně celé to duchovní místo podlehlo komunistické likvidaci, některé cenné památky převezli do mníšeckého kostela, mimo jiné obraz Bůh Stvořitel a původní nástropní obraz Svate Máří Magdalény, který přenesli na plátno.

A zároveň přestěhovali i ostatky hraběnky Čejkové a snad i některých z mnichů do krypty mníšeckého kostela.

A jak jste se do těchto prostor dostal vy?

Byl jsem tam jen jednou, v roce 1968. Byla to doba, která přinesla uvolnění od tvrdého režimu, v Mníšku začínaly kytarové mše, byla možnost prohlídky kostela... Kdo chtěl, mohl se podívat také do krypty. Viděl jsem tam všechny ty rakve a také dva obrazy. Ten jeden – úzký a podlouhlý – jsem dobře znal, protože jako malé dítě jsem se ho velmi bál. Ten obraz se jmenoval Hraběnka Čejková na smrtelném loži. Ona tam byla vyobrazená, jak leží na loži v bílém rubáši, kolem dokola byly postavené svíčky. Obraz ale potom

z krypty zmizel. Později jsem po něm pátral, ale bez výsledku.

Jak víte, že zmizel? Vy jste byl v té kryptě podruhé?

Ne, ale ptal jsem se tehdejšího pana faráře Andrejčáka, který nechal vchod do hrobky zasypat, kvůli místní mládeži.

Pan farář tvrdil, že v hrobce už žádný obraz nebyl. Asi ho někdo ukradl a zničil.

A jak to, že jste ten obraz už znal?

Jako dítě jsme okolo roku 1952 chodili nahoru do kláštera na Skalce, kde byla restaurace. Vedl ji pan hostinský Bystřický. V létě

o prázdninách jsme tam často chodili v neděli na oběd, protože můj tatínek chodil vypomáhat, roznášet pivo a obědy. Pan hostinský pak prováděl hosty po klášteře. Jako děti jsme také přihlíželi, a proto vím, že v jedné z místností tento obraz byl. Velmi jsem se ho jako dítě bál.

Ale pamatuji si třeba také ještě to, jak pan hostinský o kostelíku sv. Máří Magdalény říkal, že byl postaven z prachu, vápna a vajec. „Jak to?“, divil jsem se. Až později jsem si uvědo-

mil, že mluvil o zdobných krápnících, ne o stavbě kostelíka.

Pojďme se ze Skalky ještě na chvíli vrátit zpátky ke mníšeckému kostelu v té době.

Pamatujete si na Vaše pocity z tehdejších bohoslužeb?

My jsme byli vedeni k víře naší babičkou. Jako dítě jsem do kostela moc nerad chodil, protože mě to tam nebavilo. Jednou jsem dokonce tak zlobil, že jedna stará

paní chytla maminku za ruku a poprosila ji, ať toho kluka už do kostela nevodí, že ona neměla žádnou pobožnost. Tak já

se těm dětem dnes ani moc nedivím, když zlobí, vzpomenu si vždycky na sebe.

Na tehdejší kněze si nevzpomínám, důležitý pro mě byl až pan farář Janků. To mi bylo asi 12 let. Pan farář zavedl náboženství, výchovu mládeže ke křesťanství. Já jsem se tehdy na náboženství dobrovolně nepřihlásil, až doma mě přinutili. Tak to byl obrat. Pan farář to velice dobře vedl. Měl také misionářské školení, vyprávěl nám velmi zajímavé věci a hezky nás vedl k víře.

Od té doby jsem začal do kostela chodit rád.

Situace v 50. letech však byla špatná. Víra byla dost potírána, děti byly terčem posměchu, i ze strany některých učitelů. Ale já jsem měl oporu maminky a babičky. Můj otec moc věřící nebyl, prodělal první světovou válku a zažil mnoho utrpení za Rakouska-Uherska. Nechtěl o tom doma ani mluvit.

Do kostela ani mnoho mladých nechodilo, spíš ti starší. Mše byly v latině, ještě přetrvával zvyk, že muži a ženy seděli odděleně...

V šedesátých letech přišlo krátké uvolnění, pak ale zase „přituhlo“.

Ještě, že jsou ty časy za námi, dnes je všechno jinak. Mše jsou mnohem záživnější, radostnější, vstřícnější pro pochopení víry... A děti mají svoje dětské mše!

Řeknu vám na závěr jednu vzpomínku. Před pár lety jsem byl se synem v létě na Madeiře, nebo to byly Kanárské ostrovy? Už nevím. Ale pamatuju si na velmi starý kostel s venkovní zvonicí, velkým schodištěm... S úctou a bázní jsme stoupali nahoru – a nahoře byl velký rachot, děti

se honily mezi lavicemi, starší ženské, co uklízely v sakristii, se hlasitě bavily, rozkládaly rukama. Ve zpovědnici seděl starý, fousatý pan farář, ke zpovědnici si přisunula židli matka s dětmi, také rozkládala rukama, nahlas říkala svoje hříchy... A ta radost, veselost, se mi moc líbila.

Z FARNÍ KRONIKY

Svěcení kaple v Rymáni

18. 5. 1924

Ve vesnici Rymáni mívali ode dávna zvonek na dřevěném sloupu. Byl už rozkývaný a jak zvonili, celý sloup se hýbal. Sešli se k poradě nezámožní, ale dobří katolíci. V těžkých dobách závratně drahého materiálu řekli si: „Po-

stavme si kapličku a zasvěťme ji Matce Boží

Svatohorské!“ Celý rok na té kapli pracovali. Když s polí znavení s večerem se vraceli, nakrmili a znovu zapřáhali a jeli pro písek, pro cihly,

pro vše, čeho k stavbě třeba.

A obyvatelé Rymáně – zedníci

– po práci na stavbě jinde

– stavěli si kapličku doma, a ne zedníci pomáhali. A postavili zatím co jinde bořili. Není-liž tato

kaplička kusem odvetvy za zboření

bděli nad domem jejím. A končí:

Mariánského
sloupu v Praze?

18. kvěť-
na vyšel dlouhý
průvod katolíků
z mníšického

**• Kaple se nachází nedaleko
železniční zastávky Rymáně
• V současné době se zde
bohoslužby ani pobožnosti
nekonají**

kostela. V Rymáni bylo lidí, že ne-
viděla jich Rymán co stojí. Bílá
družička přivítala kněze před
kaplí než začalo svěcení: „My
kapličku jsme Matce Boží zasvě-
tili. Dal každý co moh’ – rád, dal
práci, někdo jiný peníze zas,
abychom Matku Boží odprosili:
Za zlobu těch, kdo zapřeli Tvou
slávu, za všechnu hanu, kterou
Tebe mučí.“ A dívenka končila
prosbou ke knězi: „Dovršte dílo
námi zbudované, zasvěťte kapli
Panně Marii, té Matce naší mi-
lované, té Svatohorské Panně
Marii!“ Podepsaný navázal na
úvod: „Kdyby předkové vaši dnes
vstali a viděli, co jste dokázali,
jak by se podivili.“ Připomíná, že
k němu přišel dělník a odevzdal
20 K na kapli v Rymáni. Řekl, že
dává málo, ale že víc nemá, že je
rodák rymáňský a že dá víc, až
mu lépe bude. Připomíná i to, že
jim v obci jedno číslo, dům Matky
Boží, která slibuje jim svou
ochranu ale zároveň žádá, aby

„Královno nebes,
oroduj za nás,
abychom došli zaslí-
bení Kristových.
Kdokoli jméno Tvé
vzývati bude na tom-

to místě, ať je vyslyšen!“ Slavnost
skončena za ohromné účasti lidí
čekajících a rozestavených až po
trati.

SVATÝ, KTERÝ MĚ

ZAUJAL

Ctihodný Vavřinec od Vzkříšení, karmelitán.

Věřím tomu, že je-li Bůh a je-li ta-
kový, jak ho známe z Evangelíí,
nemůže být život v Jeho blízkosti
závislý na prostředí, ve kterém
žijeme, stylu života nebo práce.
To mě vedlo k hledání
univerzálního způsobu živo-
ta s Bohem, který bych mohla
aplikovat i tehdy, když nemám
pravidelný čas na modlitbu ani
možnost samoty a kdy místo ml-
čení a poslušnosti musím mluvit,
rozhodovat a nést odpovědnost.
Tehdy jsem mezi osobnostmi Kar-
melu potkala nenápadného bratra
Vavřince. Vlastním jménem

Mikuláš Herman se narodil roku 1614 v Lotrinsku a byl žoldnéřem ve třicetileté válce. Po zranění se pokoušel uchytit ve službě, což mu nešlo, stát se poustevníkem, což se také nepodařilo, a pak „skončil“ v karmelitánském klášteře v kuchyni a u oprav bot. Tady rozvinul jednoduchý a přitom velmi účinný způsob života v Boží přítomnosti, založený na tom, že se stále vracel k myšlence Boha, který je právě teď, ve své velikosti a kráse, s ním, teď a tady. Jak říkal: „Začal jsem žít, jako bychom byli na světě jen On a já“. V tomto duchu pak přistupoval k práci: „Čas práce, se pro mne neliší od času modlitby. V neklidu a hluku kuchyně, když více lidí musí současně vykonávat různé věci, nacházím Boha se stejným klidem jako při pohledu na Nejsvětější Eucharistii.....“ Když jsem začínal práci, řekl jsem Bohu s důvěrou: Podívej se, můj Bože, Ty jsi se mnou! Když teď musím vykonat tyhle věci v poslušnosti k Tvým Příkazům, prosím Tě o Milost, abych přitom směl zůstat v Tvé Přítomnosti. Pomoz mi, buď se

mnou! Všechno, co dělám, chci dělat pro Tebe. Ovládej všechna

moje přání. Během práce jsem zůstal v důvěrném rozhovoru se svým Stvořitelem. Buď jsem Ho prosil o Milost, nebo jsem Mu výslovně věnoval všechny své práce. Když byla některá práce hotová, zkoumal jsem, jak jsem ji vykonal. Když jsem našel něco dobrého, poděkoval jsem za to Bohu. Když ne, prosil jsem Ho za odpuštění, aniž jsem propadal bezútěšným myšlenkám. Zase jsem se vnitřně napřímil a pokračoval jsem v cvičení zpřítomňování Boha, jako bych se od Něho byl neodchýlil. Po každém pádu jsem se zase zvedl a vykonal jsem úkon víry a lásky. Nakonec jsem dospěl k stavu, ve kterém pro mne bylo stejně těžké nemyslet na Boha, jako pro mne bylo dříve obtížné zvykat si na Jeho Blížkost.”

(Další myšlenky bratra Vavřince jsou dobře dostupné na internetu).

Velmi mě to oslovilo, protože jsem se o něco podobného pokoušela už dříve, a teď jsem

věděla, že na to nejsem sama a také jakým způsobem to jde. Ráda bych tedy uvedla pár praktických typů a upozornila na úskalí, která jsem objevila při uvádění tohoto postupu do života. Osvědčilo se mi dělit se s Bohem nejen o starosti, ale i to, co mám skutečně ráda, co mě zajímá, i kdyby to byly zdánlivě drobnosti. Děkovat Mu i za filmy, knížky, hry, zážitky. Třeba jsem jediný člověk, kdo Mu za tu danou věc poděkuje a On si s tím dal (často právě pro mě) takovou práci. Dále se dokázat občas zastavit na velmi malou chvíli (dá se např. nechat se několikrát denně upozornit mobilem) a pomalu se pomodlit Otčenáš a Zdrávas. A pak využívat osamělé chvíle, třeba cesty autem, k rozhovoru s Ním.

Největší překážkou tohoto způsobu života je, myslím, představa Boha jako někoho, komu nemůžu důvěřovat, kdo se o mě nezajímá, nebo mě chce stíhat za každou chybu. S tím bojoval i bratr Vavřinec, ale jak říkal, Bůh ho překvapil a vedl jinou cestou.

Na druhé straně je tu překážka slabé vůle, toho „trní na cestě“, protože je spoustu ne-

zbytných věcí, které se stále snaží nasouvat mezi mě a Boha. Tady je nejdůležitější stále se vracet k původnímu záměru, každého takového liknavého období litovat a znovu se svěřovat Bohu.

„Jestliže však jsme věrní v předsevzetí zůstat v Jeho přítomnosti, pak dosáhneme svaté svobody, ve které se s Bohem stýkáme jako s přítelem.“

Ať nám bratr Vavřinec k tomu svou přímlovou pomáhá!

Patricie Severová

MOJE OBLÍBENÁ MODLITBA A MŮJ OBLÍBENÝ RECEPT

Eva Nováková

Někdy člověk vymýšlí zvláštnosti a okázalosti, čím by oslnil, a nevšimne si půvabu a cennosti hned vedle sebe. A tak jsem stále vymýšlela, koho oslovit do Stop pro naši rubriku Moje oblíbená modlitba, a přitom mám vedle sebe milou a zajímavou kamarádku Evu Novákovou. Je malá vzrůstem, ale nepřehlédnete ji. Je stále slyšet, a to nejen svým altem, který spolu zpíváme hned ve dvou sborech, ale především svým smíchem a neustálými připomínkami ke všemu, co se

kolem děje. Vedená k víře byla se svými dvěma sourozenci od malička a k víře přivedla i svého manžela, našeho farního bubeníka. U Evy Novákové ale rozhodně víra nezapadla do každodenního automatického memorování. Přemýšlí a při našich společných cestách na zkoušky v kostele sv. Ignáce mne zásobuje nápady a odkazy na zajímavé knihy, rozhovory v rozhlasu nebo internetové odkazy. A tak mne zajímalo, která je tedy její oblíbená modlitba. První odpověď byla, jako u všech, Otče náš...ale druhý den mi poslala tuto modlitbu.

„Svatý Otče, veliký a věčný Bože, máme proč a zač ti děkovat. Především za našeho milého Bratra a Pána Ježíše Krista. Neboť on, Král slávy, vítěz nad hříchem a přemožitel smrti, vyzdvižen nad nebesa, usedl po tvé pravici.

Andělé žasnou, že člověk je soudcem světa a pánem vesmíru. A my se radujeme, že tvůj Kristus nepřestal být jedním z nás, že je naším prostředníkem u tebe a zůstává s námi.

My k němu patříme navěky a skrze něho se jednou náš život

naplní v tobě. ...“

Můj oblíbený recept

Eva Nováková má tři dcery, sice dvě už téměř vylétly z hnízda, studují vysokou školu, ale pro početnou rodinu toho už něco navařila! A tak ji naprosto chápu, že její oblíbený recept nemůže být nic složitějšího, s dlouhotrvající přípravou. A vzhledem k tomu, že vaří pro školní děti v Lišnici, ví, co stoprocentně chutná. Zvolila tedy pro Stopy recept na rychlý tvarohový moučník. Hned jsem ho zkusila a byl v momentě pryč.

Recept na oblíbený rychlý tvarohový moučník:

4 vejce, 1 máslo, 250g cukru, 4 tvarohy 8 lžic hrubé mouky, lžíce kakaa, 1 prášek do pečiva. Ušleháme vejce s máslem a cukrem, tvarohem a moukou, případně zředíme trochou mléka. Do poloviny těsta zamícháme kakao. Pečeme slabou $\frac{3}{4}$ hodinku.

BŮH V MÉM ŽIVOTĚ

Často přemýšlím o víře nebo jak Bůh působí v našem životě.

Starozákonní postavy to měly jednoduché, s těmi Bůh mnohdy hovořil přímo, ale co když jsou naše vzpomínky jenom projekcí zbožných přání, že ta zvláštní náhoda, která se v našem životě udála, je Božím působením..?

Jako student jsem se dost zajímal o muziku a svého času jsem chodil do třech hudebních uskupení: velkého a malého sboru a folklórního souboru Kytice. A kromě řady dalších aktivit na školu nezbývalo tolik času, kolik by bylo potřeba. Rychle se blížil termín státnic a odevzdání diplomových prací, ale ta moje diplomka byla stále velmi „rozpracovaná“. Utěšoval jsem se, že mi ještě zbývá 14 dnů, za takovou dobu se toho dá přece hodně stihnout. Tehdy pořádala Kytice vystoupení k poslechu i k tanci pro současné i minulé členy souboru. Tam jsem samozřejmě nemohl chybět. Ale jaké bylo moje překvapení, když jsem na druhém konci sálu zahlédl vedoucího svojí diplomové práce, který před lety působil v souboru jako tanečník,

jak jsem se později dozvěděl. Moc jsem se k němu nehlásil, protože mě tížilo černé svědomí, ale on se pak ke mně jen tak mimochodem přitočil a povídá: „Nevím, jestli to víte, pane kolego, ale já zítra odjíždím na deset dnů do zahraničí. Kdybyste chtěl, abych se podíval na to, co máte dosud napsané, tak mi to můžete vytisknout a já si to vezmu s sebou na cestu“.

Následující noc byla ve znamení horečnaté činnosti a soubojů s jehličkovou tiskárnou, ale nakonec jsem byl schopen něco vytisknout a donést to panu docentovi do kanceláře ještě před jeho odjezdem. Tahle příhoda zásadním způsobem přispěla k tomu, že jsem diplomovou práci dopsal v řádném termínu a posléze ji úspěšně obhájil. Náhoda, řeknete si. Ano, snad. Ale já vím, že tuhle náhodu Bůh použil k tomu, aby jednoho ne moc svědomitého studenta dostal tam, kam potřebuje. Aby udělal radost jeho starým rodičům, že ten jejich kluk už konečně dostudoval. Aby ukázal, že hudba spojuje zdánlivě nespojitelné. A aby napověděl, že u Něho není NIC nemožného...

Jan Krejčí

